

máhaný nárok oduznán, mezitím však pokračování v exekuci vedlo k tomu, že by exekucí postižená majetnost dlužníka byla převedena a zrealisována do majetnosti vymáhající strany a to na ten způsob, že by dlužník vrácení této majetnosti mohl vymáhati jen žalobu z neoprávněného obohacení. Tato možnost již dostačí k odůvodnění předpokladu těžce napravitelné škody a jest nepřipustno rozlišovati, zda vymáhající věřitel poskytuje dle svých majetkových poměrů dostatečné záruky čili nikoli. Druhý důvod, že dlužník nesmí následkem zabavení o pohledávce disponovati, není dosti srozumitelným, směřujeť žádané odložení exekuce proti exekuci příkázáním pohledávky k vybrání, povolené usnesením ze dne 24. dubna 1922.

Čís. 1796.

Soud reální jest podle § 225 obč. zák. povinen nejen, by přijal na soud účet o nemovitém jmění poručencově, nýbrž též, by účet ten prozkoumal a vyřídil.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, Nd II 162/22.)

Nejvyšší soud rozhodl spor o příslušnost mezi okresním soudem v Mor. Krumlově, jako soudem poručenským a okresním soudem v Horažďovicích, v jehož obvodu jest poručencova nemovitost, z jejíž správy vydaný účet měl býti prozkoumán a schválen — v ten způsob, že příslušným soudem k vyřízení účtu stanovil okresní soud v Horažďovicích.

Důvody:

Ustanovení § 240 obč. zák. jest jen důsledkem ustanovení § 225 téhož zák., podle něhož musí býti reálnímu soudu, v jehož obvodu jest nemovitě jmění poručencovo, ponecháno, by ustanovil opatrovníka proto toto jmění, ležící v jiné zemi, než ve které se poručenství nad nezletilcem vede. Jest tu případ opatrovnictví uvedený v první větě § 270 obč. zák. Soud reální jest v tomto případě soudem opatrovnickým ohledně tohoto jmění, čehož nutný následek pak ovšem jest, že mu přísluší, aby zvláštní účet o tomto jmění ve smyslu § 240 obč. zák. složený nejen přijal, ale také prozkoumal a vyřídil. Jest tedy příslušným k tomu okresní soud v Horažďovicích.

*

Čís. 1797.

Odměna za ústní jednání podle položek 3 až 5 advokátní sazby ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n., trvalo-li jednání déle než hodinu, není obmezena na nejvyšší sazby v těchto položkách 3—5 uvedené, které jsou odměnou jen za jednání nejvýše hodinu trvající; za každou další hodinu, třeba jen započatou přísluší odměna další, rovnající se polovici sazby stanovené pro hodinu první. Při tom ustanovení odstavce druhého § 17 nařízení nepřichází v úvahu.

(Plenární rozhodnutí ze dne 29. srpna 1922, čís. pres. 907/22.)

K dožádání ministerstva spravedlnosti, aby rozhodnuta byla otázka, zdali odměna za ústní jednání podle pol. 3 až 5 advokátní sazby ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n., nesmí přesahovati nejvyšší částky v položkách těchto ustanovené, i když ústní jednání trvá déle než hodinu, anebo zdali za každou další započatou hodinu dlužno počítati odměnu zvláště, předložil první president Nejvyššího soudu otázku plenárnímu senátu, jenž ji zodpověděl, jak shora uvedeno.

D ů v o d y:

V nařízení vlády republiky Československé ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n., kterým byly ustanoveny sazby pro výkony advokátu a jejich kanceláří v obchodech vrchních zemských soudu v Praze a v Brně, připojena je k položkám 1—3 pod čís. 3 poznámka: »hořejší sazby za roky (ústní jednání nebo hlavní přelíčení) platí, trvají-li nejvýše hodinu. Trvají-li déle než hodinu, platí se za každou další, třeba jen započatou hodinu polovice sazby«. Poznámka tato, jsoucí předmětem tohoto posudku, není právě tak jako další poznámky (čtvrtá a pátá) uvedených položek sazby doslovně opakována při položkách čtvrté a páté advokátní sazby, a jest na místě toho k těmto dvěma poslednějším položkám sazby připojena pouze poznámka: »poznámky čís. 3—5 k položce 1 až 3 platí i zde.« Již z tohoto doslovu nařízení plyne, že poznámky 3., společné všem položkám 1—5 sazby, sluší užití týmž způsobem při všech, a že se tedy vztahuje také na odměnu za ústní jednání ve případech 3—5 sazby uvedených. Trvalo-li tedy ústní jednání nejvýše hodinu, platí pro ně odměna odstupňovaná v každé z těchto pěti položek dle hodnoty předmětu sporu, a není z toho vyjmuta poslední částka, v těchto položkách uvedená, tedy v položce 1. částka 150 Kč, v položkách 2. a 3. částka 500 Kč, v položce 4. částka 2000 Kč a v položce 5. částka 2500 Kč, při nichž jest připojen dodatek ad 1. »nejvíce však« ad 2. a 3., »nejvýše však« a ad 4. a 5. »nikdy však více nežli«. I tyto sazební položky jsou odměnou za ústní jednání na nejvýše jednohodinové, neboť dodatky k nim připojené znamenají pouze, že pokračování v odstupňování dle hodnoty předmětu, jak předpisuje škála při položce sazby 1. pod b) při položkách 2. a 3. pod 1. a při položkách 4. a 5. pod m), nesmí jíti výše než ad 1. do 150 Kč, ad 2. a 3. do 500 Kč, ad 4. do 2000 Kč a ad 5. do 2500 Kč, tak že tyto částky jsou nejvyšší odměnou advokátovou za ústní jednání, nejvýše jednohodinové, i kdyby odměna jeho dle hodnoty předmětu na základě uvedené poslední škály tyto nejvyšší částky měla přesahovati. Totéž platí v tom případě, trvalo-li ústní jednání déle než hodinu, jen že dle druhé věty zmíněné poznámky 3. činí odměna advokátova za každou další, třeba jen započatou hodinu pouze polovici sazby, stanovené za ústní jednání nejvýše hodinové. Toto zodpovědění otázky jsoucí předmětem posudku, jež plyne zřejmě ze znění a smyslu citovaných ustanovení nařízení, srovnává se také dozajista s účelem, kterého mělo býti nařízením dosaženo. Nejvyššímu soudu nejsou sice známy vnitřní důvody, které vedly vládu k vydání nařízení, ale ze srovnání jeho s obsahem vládního nařízení ze dne 2. září 1919, čís. 498 sb. z. a n., na jehož místo vstoupilo nařízení čís. 142 sb. z. a n., dlužno usuzovati, že jím mělo býti vyhověno úsilovným snahám advokátního stavu, všeobecně známým,

kterým se advokáti dožadovali zvýšení odměn za své práce a práce svých kancelářů, aby byly tyto odměny uvedeny v soulad jednak se zvýšenými požadavky úředníků jich kancelářů, jednak s drahotnými poměry doby vůbec. Tomu mělo sloužiti právě také ustanovení shora uvedené poznámky třetí, která k odstupňování odměny dle hodnoty předmětu připojila odstupnění odměny podle doby (trvání) ústního jednání, kterémužto účelu hověí také poznámka čtvrtá svým ustanovením, vztahujícím se na jednání odložená.

Čís. 1798.

Pro sdružení za účelem zřízení kinematografu nelze použití formy výrobního a hospodářského společenstva (zákon ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R I 913/22.)

Rejstříkový soud zamítl žádost kinematografického družstva za zápis do rejstříku společenstevního. Důvody: Dle čl. 2 předložených stanov jest předmětem družstevního podnikání provozování živnosti kinematografické. Hodlá tudíž družstvo sledovati účel zábavný a poučný, nikoliv hospodářský, jak zákonem ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. míněno. Činnost jeho, na nepatrný počet členů obmezená, nesměruje ani k opatření nových hospodářských statků a tím podmíněnému rozmnožení příjmů členů, ani k rationelní spotřebě statků a tím podmíněnému zmenšení vydání, ani konečně k zachování hospodářských statků, členy nabytých, tak, že osnované družstvo nemá ani v podstatě rázu společenstev v § 1 cit. zákona příkladmo uvedených, a nelze je proto do rejstříku společenstevního zapsati. V případě tomto nejde o přímou, svépomocnou, hospodářskou podporu členů v jich výdělku a hospodaření společnou hospodářskou činností, nýbrž o sdružení kapitálu za účelem pouze nepřímé podpory členů rozdělením případného zisku, ale k tomu cíli forma společenstevního sdružení se dle zákona nehodí. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: I soud rekursní sdílí úplně důvody, z nichž navrhovanému zápisu firmy do společenstevního rejstříku vyhověno nebylo. Účelem zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. z. bylo, zřizováním společenstev hlavně méně zámožným vrstvám obyvatelstva solidárním ručením umožniti docílením zisku zlepšení jich společenského i hospodářského postavení. Proto náleží k podstatě společenstva, by spolek, který má vyvinovati působnost jako společenstvo, kromě neobmezeného počtu členstva dle stanov měl za účel podporovati výdělek nebo hospodářství svých členů společným provozováním podniku neb poskytováním úvěru. Jde tedy o svépomocnou činnost členů představenstva, kterou má býti zvelebena hospodářská jich situace, naproti tomu nelze však užití zákona o společenstvech na ony spolky (sdružení), které nemají za účel zvelebení hospodářství neb výdělku svých členů, nýbrž jsou pouze v podstatě spojením kapitálu ku získání příjmů (důchodů) členům. Že v tomto případě jde o spolek tohoto druhu, vychází na jevo kromě toho, co již soud prvý uvedl, též z ustanovení stanov, dle něhož představenstvo může (tedy musí) žádati od členů jich postavení a vzdělání při-